Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. gruodžio 17 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Laisvas prekių judėjimas — Mokesčių nuostatos — Vidaus mokesčiai — Fiskalinio pobūdžio muitai — Lygiaverčio poveikio mokėjimai — Su sienų kirtimu susiję formalumai — SESV 30 straipsnis — SESV 110 straipsnis — Direktyva 92/12/EEB — 3 straipsnio 3 dalis — Direktyva 2008/118/EB — 1 straipsnio 3 dalis — Neperkėlimas į nacionalinę teisę — Tiesioginis veikimas — Variklinių transporto priemonių apmokestinimas jų importo į valstybės narės teritoriją momentu — Su transporto priemonės registracija ir jos galimu pradėjimu eksploatuoti susijęs mokestis — Atsisakymas grąžinti mokestį tuo atveju, kai transporto priemonė neįregistruojama“

Byloje C-402/14

dėl *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atėnų apeliacinis administracinis teismas, Graikija) 2014 m. kovo 26 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. rugpjūčio 22 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

prieš

Elliniko Dimosio

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro trečiosios kolegijos pirmininko pareigas einantis antrosios kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai C. Toader, E. Jarašiūnas (pranešėjas), C. G. Fernlund ir K. Jürimäe,

generalinis advokatas M. Wathelet,

posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2015 m. rugsėjo 16 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE*, atstovaujamos *dikigoroi* D. Christodoulou, S. Panagopoulou, ir K. Christodoulou,

— Graikijos vyriausybės, atstovaujamos G. Skiani, V. Stroumpouli ir A. Spyropoulos,

— Europos Komisijos, atstovaujamos D. Triantafyllou ir M. Wasmeier,

* Proceso kalba: graikų.

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl SESV 30 ir 110 straipsnių ir 2008 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyvos 2008/118/EB dėl bendros akcizų tvarkos, panaikinančios Direktyvą 92/12/EEB (OL L 9, p. 12), 1 straipsnio 3 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant *Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE* (toliau – *Viamar*) ginčą su *Elliniko Dimosio* (Graikijos valstybė), kuriai atstovauja Atėnų muitinės direktorius (*Telonio Athinon*, toliau – muitinė), dėl jo atsisakymo *Viamar* grąžinti registracijos mokesčius, kuriuos ji turėjo sumokėti, kai į Graikijos teritoriją importavo keleivines variklines transporto priemones.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Pagal 1992 m. vasario 25 d. Tarybos direktyvos 92/12/EEB dėl bendros tvarkos, susijusios su akcizais apmokestinamais produktais ir jų laikymu, judėjimu ir kontrole (OL L 76, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 179), 3 straipsnį:

„1. Ši direktyva Bendrijos lygiu taikoma toliau išvardytiems atitinkamose direktyvose apibrėžtiems produktams:

— mineraliniam kurui,

— alkoholiui ir alkoholiniams gėrimams,

— apdorotam tabakui.

<...>

3. Valstybės narės turi teisę įvesti arba toliau taikyti mokesčius kitiems nei nurodytieji 1 dalyje produktams, jeigu tokių mokesčių taikymas nereikalauja prekybos tarp valstybių narių atveju atlikti formalumus kertant sieną.

<...>“

4 Direktyva 92/12 nuo 2010 m. balandžio 1 d. buvo panaikinta Direktyva 2008/118.

5 Direktyvos 2008/118 5 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„Siekiant užtikrinti laisvą judėjimą, dėl prekių, išskyrus akcizais apmokestinamas prekes, apmokestinimo neturėtų atsirasti formalumų, susijusių su sienų kirtimu.“

6 Pagal Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalį:

„Valstybės narės gali apmokestinti:

a) produktus, kurie nėra akcizais apmokestinamos prekės;

b) paslaugų teikimą, įskaitant su akcizais apmokestinamomis prekėmis susijusias paslaugas; šis apmokestinimas negali būti apyvartos mokesčių pobūdžio.

Tačiau prekyboje tarp valstybių narių dėl tokių mokesčių taikymo negali atsirasti su sienų kirtimu susijusių formalumų.“

Graikijos teisė

7 Įstatymo Nr. 2960/2001 dėl nacionalinio muitinės kodekso (FEK A’ 265, toliau – Muitinės kodeksas) 32 straipsnio 1 dalyje, kuri, remiantis to paties kodekso 131 straipsnio nuostatomis, pagal analogiją taikytina mokesčiams už Sąjungos kilmės variklines transporto priemones, nustatyta:

„Nepagrįstai muitinės surinkti mokesčiai grąžinami juos sumokėjusiam asmeniui be palūkanų su sąlyga, kad per trejų metų laikotarpį nuo šių mokesčių nustatymo datos toks asmuo kompetentingai muitinės įstaigai pateikia atitinkamą prašymą ir reikalaujamus mokesčių grąžinimą pagrindžiančius dokumentus.“

8 Muitinės kodekso 121 straipsnio 1 dalis suformuluota taip:

„Keleivinės transporto priemonės, priskiriamos prie Kombinuotosios nomenklatūros (1987 m. liepos 23 d. Tarybos reglamentas [(EEB) Nr. 2658/87] dėl tarifų ir statistinės nomenklatūros bei dėl Bendrojo muitų tarifo [OL L 256, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 2 t., p. 382]) 87.03 pozicijos, apmokestinamos registracijos mokesčiu nuo jų apmokestinamosios vertės, nustatytos pagal galiojančių šio kodekso 126 straipsnio ir Įstatymo Nr. 1573/1985 (FEK A’ 201) 4 straipsnio nuostatas.“

9 Pagal šio kodekso 128 straipsnį:

„1. Prievolė mokėti registracijos mokestį atsiranda už:

Bendrijos kilmės ir iš trečiųjų šalių įvežtas transporto priemones, kai šios įvežamos į nacionalinę teritoriją;

už nacionalinėje teritorijoje pagamintas transporto priemones, kai užbaigiama jų gamyba;

<...>

2. Prievolė mokėti registracijos mokestį atsiranda ir šis mokestis turi būti sumokėtas prieš pradedant eksploatuoti transporto priemones, o šio kodekso 121, 122 <…> straipsniuose nurodytų transporto priemonių, kurios įvežtos ar pargabentos iš kitų Europos Sąjungos (ES) valstybių narių, atveju - vėliausiai penkioliktą mėnesio, einančio po mėnesio, kai atsirado prievolė mokėti šį mokestį, dieną <…>“

10 To paties kodekso 130 straipsnyje numatyta:

„<...>

2. Kad būtų nustatytas ir surinktas registracijos mokestis, <…> prieš atsirandant prievolei sumokėti mokestį ir bet kuriuo atveju prieš išduodant leidimą eksploatuoti transporto priemonę kompetentingai muitinės įstaigai turi būti pateikta speciali deklaracija.

<...>

5. Po to, kai sumokami registracijos ir kiti mokesčiai <...>, kompetentinga muitinės įstaiga išduoda mokesčio mokėjimą patvirtinantį dokumentą ir transporto priemonės registracijos ar muitinės formalumų atlikimo pažymėjimą.

<...>“

11 Muitinės kodekso 141 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šiose nuostatose ar jomis remiantis priimtuose administraciniuose aktuose daroma nuoroda į variklinėms transporto priemonėms taikomus akcizus ar bendrą specialų papildomą mokestį laikoma susijusia su registracijos mokesčiu.“

Pagrindinė byla ir prejudiciniai klausimai

12 Kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, laikotarpiu nuo 2009 iki 2012 m. *Viamar* importavo į Graikiją Čekijos Respublikoje pagamintas 85 naujas keleivines variklines transporto priemones.

13 Šias transporto priemones įvežus į Pirėjo uostą (Graikija) ir jas palikus muitinės sandėlyje, kol dėl jų bus atlikti muitiniai formalumai, *Viamar* parengė ir pateikė kompetentingai muitinės įstaigai Muitinės kodekso 130 straipsnyje nurodytą deklaraciją ir sumokėjo registracijos mokestį už kiekvieną iš šių 85 transporto priemonių, iš viso 141 498,89 EUR sumą.

14 Šios transporto priemonės nebuvo parduotos Graikijoje, bet buvo eksportuotos į Belgiją; ten jos parduotos ir pradėtos eksploatuoti po to, kai pastarojoje valstybėje narėje buvo sumokėtas registracijos mokestis. Tada *Viamar* muitinei pateikė prašymą grąžinti Graikijoje sumokėtą registracijos mokestį, nes aptariamos variklinės transporto priemonės nebuvo įregistruotos šioje valstybėje ir joms nebuvo išduoti jos registracijos numeriai.

15 2012 m. liepos 25 d. sprendimu muitinė konstatavo, kad šis mokestis surinktas pagrįstai, todėl negalima taikyti Muitinės kodekso 32 straipsnio siekiant grąžinti mokestį, ir atmetė šį prašymą. 2012 m. spalio 26 d. *Viamar* šį sprendimą apskundė *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atėnų apeliaciniame administraciniame teisme).

16 *Viamar* minėtame teisme tvirtina, kad registracijos mokestis, dėl kurio kilo ginčas, yra muitui lygiaverčio poveikio mokėjimas, kuris prieštarauja SESV 30 straipsniui. Jos teigimu, jeigu Teisingumo Teismas nuspręs, kad šis mokestis laikytinas vidaus mokesčiu, kaip tai suprantama pagal SESV 110 straipsnį, tam, kad atitiktų šį straipsnį, jis turi būti taikomas tiek vietos, tiek importuotiems gaminiams tame pačiame prekybos etape ir jų apmokestinimo pagrindas turi būti tas pats. Vis dėlto, *Viamar* manymu, šio mokesčio rinkimas, kaip sąlyga užbaigti variklinės transporto priemonės importą, yra su sienos kirtimu susijęs formalumas, todėl tai yra neteisėtas laisvo prekių judėjimo ribojimas. Prievolė mokėti šį mokestį atsiranda įvežant variklines transporto priemones į valstybės narės teritoriją ir dėl šios priežasties prieštarauja Sąjungos teisei.

17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad nagrinėjamas registracijos mokestis yra fiskalinio pobūdžio. Vadinasi, jį reikia nagrinėti arba atsižvelgiant į SESV 30 straipsnį kaip muitui lygiaverčio poveikio mokėjimą, arba atsižvelgiant į SESV 110 straipsnį kaip vidaus mokestį.

18 Vis dėlto jis pažymi, kad SESV 30 straipsnis taikytinas tik mokesčiams, kuriais prekės apmokestinamos, nes kerta sienas. Šiuo klausimu jis nurodo, kad apmokestinimo pagrindinėje byloje nagrinėjamu registracijos mokesčiu pagrindas yra ne tai, kad variklinės transporto priemonės kerta Graikijos sieną, bet tai, kad jos pirmąkart įregistruojamos Graikijoje siekiant jas naudoti keliuose, kad šis mokestis renkamas taikant objektyvius kriterijus ir priskirtinas prie bendrosios vidaus mokesčių sistemos. Todėl tai nėra nei importo muitas, nei lygiaverčio poveikio mokėjimas, kaip tai suprantama pagal SESV 30 straipsnį.

19 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką registracijos mokesčiai laikytini vidaus mokesčiais, kaip tai suprantama pagal SESV 110 straipsnį. Vis dėlto nagrinėjamo registracijos mokesčio, kuriuo apmokestinamos naujos variklinės transporto priemonės, neapima tame straipsnyje nurodyti ribojimai, nes jis neturi nei diskriminacinio, nei apsauginio poveikio, atsižvelgiant į tai, kad klostantis pagrindinės bylos aplinkybėms Graikijoje nebuvo gaminama jokių variklinių transporto priemonių.

20 Šis teismas taip pat nurodo, kad Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalis nebuvo perkelta į Graikijos teisę. Todėl jam kyla klausimas, ar ši nuostata yra tiesiogiai taikoma ir ar privatus asmuo gali remtis joje valstybėms narėms nustatyta pareiga uždrausti mokesčius, dėl kurių atsiranda formalumų kertant sienas.

21 Be to, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kilo abejonių, ar nacionalinės teisės nuostatos, pagal kurias į Graikijos teritoriją importuojamų Sąjungos kilmės variklinių transporto priemonių muitinio įforminimo pažymėjimas išduodamas sumokėjus registracijos mokestį, kai prievolė jį mokėti atsiranda įvežant šias transporto priemones į valstybės teritoriją, suderinamos su laisvu prekių judėjimu.

22 Tokiomis aplinkybėmis *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atėnų apeliacinis administracinis teismas) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuo prejudicinius klausimus:

„1. Ar [Direktyvos 2008/118] 3 straipsnio 1 dalis yra teisiniu požiūriu pakankama ir tiksli arba besąlyginė ir pakankamai aiški, t. y. ar, nors ši konkreti [minėtos] direktyvos nuostata ir neperkelta į valstybės narės (Graikijos valstybės) vidaus teisę, ji veikia tiesiogiai, ir privatus asmuo, kuriam šia nuostata suteikiamos teisės, gali ja remtis nacionaliniuose teismuose, kurie privalo į ją atsižvelgti?

2. Ar [Muitinės kodekso] 130 straipsnio 5 dalies nuostatos, siejamos su to paties kodekso 128 straipsnio 1 dalimi, pagal kurias į Graikijos teritoriją importuotų [Sąjungos] kilmės [variklinių] transporto priemonių muitinio įforminimo pažymėjimas išduodamas sumokėjus registracijos mokestį, kai prievolė jį mokėti atsiranda įvežant šias transporto priemones į nacionalinę teritoriją, atitinka EEB sutarties 3 straipsnio [c punkto] nuostatas, kuriomis nustatomas kliūčių laisvam prekių judėjimui tarp valstybių narių panaikinimas?“

Dėl prejudicinių klausimų

Dėl pirmojo klausimo

23 Pirmuoju klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia sužinoti, ar Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad ji yra tiesioginio veikimo, ir dėl to privatūs asmenys gali ja remtis nacionaliniuose teismuose nagrinėjamuose jų ginčuose su valstybe nare.

24 Pirmiausia primintina, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos variklinės transporto priemonės buvo importuojamos laikotarpiu nuo 2009 iki 2012 m. Taigi daliai šio importo taikytina Direktyva 92/12, nes ji buvo panaikinta Direktyva 2008/118 tik nuo 2010 m. balandžio 1 d. Kadangi Direktyvos 92/12 3 straipsnio 3 dalies formuluotė iš esmės identiška Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 daliai, toliau nurodytos pastabos taip pat taikytinos pirmajai iš šių nuostatų.

25 Pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką visais atvejais, kai direktyvos nuostatos savo turiniu yra besąlyginės ir pakankamai tikslios, privatūs asmenys gali jomis remtis prieš valstybę narę, jei per nurodytą laikotarpį ji neperkėlė direktyvos į nacionalinę teisę ar ją perkėlė neteisingai (žr. Sprendimo *Stichting Natuur en Milieu ir kt.*, C-165/09–C-167/09, EU:C:2011:348, 93 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

26 Nagrinėjamu atveju, pirma, iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalis nebuvo perkelta į Graikijos teisę. Be to, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos nematyti, kad buvo perkelta Direktyvos 92/12 3 straipsnio 3 dalis.

27 Antra, konstatuotina, kad Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalis yra besąlyginė ir pakankamai tiksli, nes ja, nenumatant sąlygos ir būtinybės priimti papildomų priemonių, valstybės narės nedviprasmiškai įpareigojamos užtikrinti, kad kai jos apmokestina kitus gaminius ar paslaugas nei tie, kuriems taikytinas akcizas, dėl tokio mokesčio neatsiras su sienų kirtimu susijusių formalumų vykstant prekybai tarp valstybių narių.

28 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pirmąjį klausimą reikia atsakyti: Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalis aiškintina taip, kad ji tiesioginio veikimo, ir dėl to privatūs asmenys gali ja remtis nacionaliniuose teismuose nagrinėjamuose jų ginčuose su valstybe nare.

Dėl antrojo klausimo

29 Visų pirma primintina, kad pagal nacionalinių teismų ir Teisingumo Teismo bendradarbiavimo procedūrą, įtvirtintą SESV 267 straipsnyje, šis teismas nacionaliniam teismui turi pateikti tinkamą atsakymą, kuris jam leistų išspręsti jo nagrinėjamą bylą. Atsižvelgiant į tai Teisingumo Teismui gali tekti performuluoti jam pateiktus klausimus (Sprendimo *Brasserie Bouquet*, C-285/14, EU:C:2015:353, 15 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

30 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą motyvų matyti, kad nacionaliniam teismui kyla abejonių dėl Direktyvos 2008/118 aiškinimo. Vis dėlto, kaip jau buvo konstatuota šio sprendimo 24 punkte, atsižvelgiant į tai, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos transporto priemonės buvo importuojamos laikotarpiu nuo 2009 iki 2012 m., t. y. tiek prieš įsigaliojant šiai direktyvai, tiek po jos įsigaliojimo 2010 m. balandžio 1 d., Direktyva 92/12 taip pat taikina *ratione temporis* pagrindiniam ginčui.

31 Be to, iš minėto prašymo matyti, kad pagrindinis ginčas kilo dėl kompetentingų nacionalinių įstaigų atsisakymo grąžinti registracijos mokestį, kurį *Viamar* sumokėjo už į Graikiją importuotas variklines transporto priemones, kurios, ten neįregistruotos ir nepradėtos eksploatuoti, buvo eksportuotos į kitą valstybė narę. Todėl, norint išspręsti šį ginčą, reikia atsakyti į klausimą, ar Sąjungos teisė draudžia tokią nacionalinės valdžios įstaigų praktiką.

32 Tokiomis aplinkybėmis reikia manyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar SESV 30 ir 110 straipsnius ir Direktyvos 92/12 3 straipsnio 3 dalį ir Direktyvos 2008/118 1 straipsnio 3 dalį reikia aiškinti taip, kad šiomis nuostatomis draudžiama valstybės narės praktika, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią importuojant kitų

valstybių narių kilmės variklines transporto priemones surinktas registracijos mokestis nėra grąžinamas, nors tos transporto priemonės niekada nebuvo įregistruotos šioje valstybėje narėje, bet buvo eksportuotos į kitą valstybę narę.

33 Šiuo klausimu primintina, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką registracijos mokestis, valstybės narės renkamas, kai variklinės transporto priemonės registruojamos, kad būtų eksploatuojamos jos teritorijoje, nėra nei muitas, nei muitui lygiaverčio poveikio mokėjimas, kaip tai suprantama pagal SESV 28 ir 30 straipsnius. Iš tiesų toks mokestis yra vidaus mokestis, todėl turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į SESV 110 straipsnį (Sprendimo *Tatu*, C-402/09, EU:C:2011:219, 32 punktas ir jame nurodyta teismo praktika).

34 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Muitų kodekso 121 straipsnio 1 dalyje ir 128 straipsnyje numatyto registracijos mokesčio, dėl kurio kilo ginčas pagrindinėje byloje, rinkimo pagrindas yra ne Graikijos sienos kirtimas, bet variklinių transporto priemonių registracija šioje valstybėje narėje, kad jos būtų eksploatuojamos nacionalinėje teritorijoje.

35 Tokiomis aplinkybėmis, kaip teisingai pažymėjo prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, tokį mokestį, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas registracijos mokestis, reikia laikyti SESV 110 straipsnyje numatytu vidaus mokesčiu, ir jis nėra muitui lygiaverčio poveikio mokėjimas, kaip tai suprantama pagal SESV 30 straipsnį. Vien aplinkybė, kad toks mokestis turi būti sumokėtas prieš įregistruojant transporto priemones atitinkamoje valstybėje narėje, šiuo atžvilgiu nesvarbi (pagal analogiją žr. Sprendimo *Brzeziński*, C-313/05, EU:C:2007:33, 23 ir 24 punktai).

36 Dėl SESV 110 straipsnio Teisingumo Teismas jau nusprendė, kad juo negali būti remiamasi vidaus mokesčių, taikomų importuojamiems gaminiams, atžvilgiu, jei nėra panašių arba konkuruojančių nacionalinių gaminių. Konkrečiai kalbant, juo remiantis negali būti vertinama, ar apmokestinimas, kurį valstybės narės gali nustatyti tam tikriems gaminiams, yra per didelis, jei nėra jokio diskriminacinio arba apsauginio poveikio (Sprendimo *Komisija / Danija*, C-47/88, EU:C:1990:449, 10 punktas ir Sprendimo *De Danske Bilimportører*, C-383/01, EU:C:2003:352, 38 punktas).

37 Nagrinėjamu atveju prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nurodo, kad Graikijoje negaminamos variklinės transporto priemonės ir kad Muitinės kodekso nuostatose, reglamentuojančiose registracijos mokestį, variklinės transporto priemonės neskirstomos pagal jų kilmę ar jų savininkų pilietybę. Beje, iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos nematyti, kad nagrinėjamo registracijos mokesčio dydis yra toks, kad dėl jo sumažėtų į Graikiją importuojamų ir čia registruojamų naujų variklinių transporto priemonių skaičius ir dėl jo apsauginio poveikio būtų daroma įtaka laisvam šių prekių judėjimui tarp šios valstybės narės ir kitų valstybių narių.

38 Todėl, kadangi toks mokestis, kaip pagrindinėje byloje nagrinėjamas registracijos mokestis, renkamas pirmąkart registruojant variklines transporto priemones Graikijoje, kad jos būtų eksploatuojamos nacionalinėje teritorijoje, SESV 110 straipsnis aiškintinas kaip nedraudžiantis tokio mokesčio.

39 Dėl direktyvų 92/12 ir 2008/118 reikia nurodyti, kad variklinės transporto priemonės nėra priskiriamos prie akcizais apmokestinamų gaminių visose valstybėse narėse pagal Direktyvos 92/12 3 straipsnio 1 dalį ir Direktyvos 2008/118 straipsnio 1 straipsnio 1 dalį ir todėl joms netaikoma suderinto akcizo sistema. Nors valstybės narės gali nustatyti mokesčius tokiems gaminiams ar toliau juos taikyti, savo kompetenciją šioje srityje jos turi įgyvendinti laikydamosi Sąjungos teisės (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Fendt Italiana*, C-145/06 ir C-146/06, EU:C:2007:411, 41 ir 43 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką).

40 Konkrečiai kalbant, valstybės narės šiuo atveju turi laikytis ne tik Sutarties dėl ESV nuostatų, būtent jos 30 ir 110 straipsnių, bet taip pat Direktyvos 92/12 3 straipsnio 3 dalyje ir 2008/118 straipsnio 1 straipsnio 3 dalyje išdėstytų nuostatų, o pastarosios nuostatos, kaip matyti iš šio sprendimo

27 punkto, draudžia, kad dėl mokesčio rinkimo atsirastų su sienų kirtimu susijusių formalumų vykstant prekybai tarp valstybių narių (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Fendt Italiana*, C-145/06 ir C-146/06, EU:C:2007:411, 42 ir 44 punktus).

41 Nagrinėjamu atveju iš prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad nacionaliniam teismui kyla klausimas, ar Muitinės kodekso nuostatos, pagal kurias į atitinkamą valstybę narę importuojamų transporto priemonių muitinio įforminimo pažymėjimas išduodamas tik sumokėjus registracijos mokestį, kai prievolė jį mokėti atsiranda įvežant šias transporto priemones į šios valstybės narės teritoriją, nustato tokius formalumus.

42 Šiuo klausimu Graikijos vyriausybė savo rašytinėse pastabose nurodo, kad visi Muitinės kodekse numatyti formalumai dėl registracijos mokesčio nustatymo ir rinkimo yra susiję su šį mokestį įtvirtinančių nuostatų taikymu ir jais siekiama, surinkus mokestį išduodant muitinio įforminimo pažymėjimą, užtikrinti, kad, pirma, bus sumokėta šį mokestį atitinkanti suma ir, antra, jeigu vėliau bus atliekama kontrolė, palengvinti patikrinimą, ar šis mokestis iš tiesų buvo sumokėtas. Tas pats pasakytina apie specialios deklaracijos pateikimą pagal Muitinės kodekso 130 straipsnio 2 dalį, nes ji, be kita ko, susijusi su vėlesniu registracijos mokesčio dydžio nustatymu ir skirta tam, kad muitinės įstaigos būtų informuotos apie transporto priemonių įvežimą į nacionalinę teritoriją.

43 Vis dėlto ginčas pagrindinėje byloje kilo dėl valstybės narės praktikos, pagal kurią importuojant kitų valstybių narių kilmės variklines transporto priemones surinktas registracijos mokestis negrąžinamas, nors atitinkamos variklinės transporto priemonės niekada nebuvo įregistruotos šioje valstybėje narėje, bet buvo eksportuotos į kitą valstybę narę.

44 Šiuo klausimu reikia priminti Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią bet kokia vienašališkai nustatyta piniginė prievolė, nepaisant jos pavadinimo ir taikymo būdo, kuria apmokestinamos prekės dėl to, kad jos kerta sieną, ir kuri nėra muitas tiesiogine šio žodžio prasme, yra lygiaverčio poveikio mokėjimas, kaip tai suprantama pagal SESV 28 ir 30 straipsnius (žr. Sprendimo *Nádasdi ir Németh*, C-290/05 ir C-333/05, EU:C:2006:652, 38 ir 39 punktus ir Sprendimo *Brzeziński*, C-313/05, EU:C:2007:33, 22 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

45 Taigi, jeigu apmokestinimo registracijos mokesčiu, kaip antai numatytuoju pagrindinėje byloje nagrinėjamuose teisės aktuose, pagrindas iš principo yra transporto priemonės įregistravimas valstybėje narėje, dėl ko jis laikytinas vidaus mokesčiu, kaip tai suprantama pagal SESV 110 straipsnį, šis mokestis negalėtų būti taip kvalifikuojamas, jei jis būtų renkamas ir negrąžinamas, kai iš kitų valstybių narių importuotos variklinės transporto priemonės niekada nebūtų registruotos minėtoje valstybėje narėje. Tokiu atveju iš tiesų jis būtų renkamas vien dėl valstybės narės sienos kirtimo ir todėl būtų laikytinas SESV 30 straipsniu draudžiamu lygiaverčio poveikio mokėjimu.

46 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į antrąjį klausimą reikia atsakyti: SESV 30 straipsnis aiškintinas taip, kad juo draudžiama valstybės narės praktika, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią importuojant kitų valstybių narių kilmės variklines transporto priemones surinktas registracijos mokestis negrąžinamas, nors tos transporto priemonės niekada nebuvo įregistruotos šioje valstybėje narėje, bet buvo eksportuotos į kitą valstybę narę.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

47 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **2008 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyvos 2008/118/EB dėl bendros akcizų tvarkos, panaikinančios Direktyvą 92/12/EEB, 1 straipsnio 3 dalis aiškintina taip, kad ji yra tiesioginio veikimo, ir dėl to privatūs asmenys gali ja remtis nacionaliniuose teismuose nagrinėjamuose jų ginčuose su valstybe nare.**

2. **SESV 30 straipsnis aiškintinas taip, kad juo draudžiama valstybės narės praktika, kaip antai nagrinėjama pagrindinėje byloje, pagal kurią importuojant kitų valstybių narių kilmės variklines transporto priemones surinktas registracijos mokestis negrąžinamas, nors tos transporto priemonės niekada nebuvo įregistruotos šioje valstybėje narėje, bet buvo eksportuotos į kitą valstybę narę.**

Parašai.